

Patir la 'cultura' dels polítics

Més d'un any porta la ja prestigiosa —no obstant la seva joventut— Institució Alfons el Vell, en la corda fluixa. La indefinició del govern municipal i els atacs d'una dreta 'cavernícola' ho han fet possible.

Jordi Muntaner

Partint d'aquell primer intent que va ser el Centre Duque Real Alfonso el Viejo, el 1984 es va crear sobre altres bases el Centre d'Investigacions Comarcals Alfons el Vell. De bon principi es van triar 25 membres de la llista de 65 propostes que van fer totes les institucions culturals. El Centre es va muntar per a quatre anys amb l'objectiu d'afavorir i promoure els estudis locals.

Amb la consolidació, els problemes

Quatre anys després de la seva constitució, el Centre Alfons el Vell podia fer gala d'haver realitzat un treball més que destacat: la revista *Ullal*, les edicions del Centre, les publicacions en col·laboració, les edicions subvencionades, els *Quaderns Comarcals* i les subvencions a projectes d'investigació, arriben a configurar un ventall d'activitats difícil de passar per alt. A més, l'encert en les publicacions i la bona gestió del seu director —i economista de professió— Néstor Novell, fan que any rere any (com podem veure en el quadre adjunt) el Centre no solament contemple con a pressupost del curs la subvenció de l'ajuntament, sinó també els seus propis beneficis.

Però aquest any, 1988, la dreta, en veure que el temps acordat per a la primera època del Centre havia passat i que comptava amb una majoria momentània, van votar en contra de la seva continuació amb l'estructura actual; darrere d'aquesta actitud de la dreta hi havia sobretot qüestions de llengua —el Centre Alfons el Vell s'ha destacat per la seva tasca a favor de la normalització del valencià—, i per qüestions personals —molts dels personatges que més influència tenen en el Centre semblen no ser del seu gust.

Davant d'aquestes dificultats, el PSOE i la UPV van decidir en ple municipal la desaparició del Centre, tot abans que consensuar la renovació del seu consell. Però la paradoxa d'aquesta maniobra és que aquests partits van decidir la desaparició en un moment en

El Centre es va muntar per a promoure els estudis locals.

Pressupostos d'Alfons el Vell des de la seva fundació

Any	Pressupost	Subvenció Ajunt. de Gandia
1984	3.642.500	2.673.954
1985	5.867.390	5.500.000
1986	6.543.000	5.500.000
1987	8.544.275	6.000.000
1988	8.177.483	6.000.000

què, pels avatars polítics, tornen a tenir la majoria en l'Ajuntament de Gandia.

Una resposta immediata

La intervenció d'intel·lectuals safo-rencs com Josep Piera, Néstor Novell, Àlvar García, Ferran García, Josep Payà o Santiago La Parra lamentant la desaparició, no s'ha fet esperar i sembla que això i la incomprensió de les bases d'UPV i PSOE davant de la mesura han fet recapacitar el govern municipal. El mateix Néstor Novell, director del Centre, no comprèn com tenint la majoria s'ha arribat a aquesta decisió al mateix temps que veu impossible el pacte amb formacions com el PP que «sempre intenten pactar per sota, amb solucions estranyes, amagades a l'opinió pública».

Però potser una de les idees més clares, la va expressar Josep Piera en un article censurat pel periòdic *Levante* on venia a dir que resulta increïble la facilitat amb què en el nostre país es fan desaparèixer institucions, l'existència de les quals ningú hauria de debatre.

Els partits (PSOE i UPV) que van votar per la seua desaparició (amb la col·laboració del PP), sembla que volen reprendre de nou l'activitat del Centre i per això s'ha convocat un nou ple sobre el tema el dia 27 de juliol. Potser l'arbitrarietat amb què ha estat tractada aquesta qüestió s'aclarirà, o potser no. En tot cas, la indefinició que ha patit el Centre durant més d'un any no ha danyat la seva imatge, sinó la d'aquells polítics que només saben jugar a fer cultura, però que no n'entenen un borrall. □